

[Jørgen Jensen]

Formuleringen af de 20 punkter i statsministerens tale i går og hr. Kjeld Olesens tale i dag giver ikke megen oplysning om, hvad der reelt findes af aftaler; det ser nærmest ud, som om socialdemokratiet har opgivet egne krav og sluttet op omkring den tidligere Hartlingregerings planer om helhedsløsnin-ger.

Hvad var egentlig meningen med, lige før folketinget gik på sommerferie, at fremlægge udarbejdede planer for en langsigtet skatte- og boligpolitik for så umiddelbart efter, at man har konstateret, at der var et flertal her i folketinget for mange af disse tanker, at tage dem af bordet og kule dem ned? Var det alene bluff, at man lagde dem frem? Var det kun for at dæmme op for kravene om en ny politik? Er aftalerne med venstre alene indgået for at forhindre en gennemførelse af egne idéprogrammer og aktuelle forslag? Der er jo ikke ændret noget politisk eller økonomisk i de muligheder, der var her i folketin- get, fra socialdemokratiet fremlagde sine planer, og til nu, hvor man har indgået aftaler med venstre.

Der er fortsat her i folketinget et andet flertal. Skulle statsministeren tvivle på det, kan jeg nævne, at fælleserklæringen fra retsforbundet, socialistisk folkeparti, VS og kom- munisterne klart opstillede de områder, hvor socialdemokratiet kunne have sikret sig fler- tal for egne forslag, hvis de var blevet frem- lagt som reelt forhandlingsoplæg her i salen. Der var ikke stillet betingelser for støtte til dette. Det er rigtigt, at kommunisterne ikke vil støtte venstres helhedsplaner, og at vi ikke vil støtte regeringen Anker Jørgensens ind- komstpolitik; vi vil bekæmpe den.

Det vil vi, fordi den betyder arbejdsløs- hed, fordi den betyder en udvidet mulighed for arbejdsfrie spekulationsgevinster, fordi den betyder en fastholdelse af en i bund og grund udemokratisk økonomisk fordeling og styring med magt til storkapitalen, ikke alene økonomisk, men også reelt politisk, fordi den betyder og har betydet overgreb på fagbevæ- gelsen og lønarbejderne, som fratages retten til kollektivt at bestemme prisen på eget arbej- de.

Øget arbejdsløshed og fortsat begunstigelse af storkapitalen skal altså opvejes af løfterne eller forsikringerne om større politisk stabili- tet. Men det er nu engang andre faktorer end antallet af folketingsmedlemmer bag regerin-

gen, der er bestemmende for politisk stabili- tet. Vi lever i et samfund, hvor modsætning-erne mellem kapitalhavere og spekulanter på den ene side og det øvrige, arbejdende samfund på den anden afspejler sig i kam- pen mellem arbejdsmarkedets parter om for- delingen af de værdier, der skabes. I denne kamp har såvel mindretalsregeringen under Anker Jørgensen som den nuværende SV- regering valgt side for arbejdsgiverne.

Det er meget interessant at høre, at hr. Kjeld Olesen siger, vi står, hvor vi stod. Hartlingregeringen valgte i sin tid at tilfreds- stille arbejdsgivernes krav og søgte derfor at vælte krisens byrder over på arbejderne. Der- for var der en rejssning i befolkningen, ikke mindst i arbejderklassen, som umuliggjorde en stabil politisk udvikling. Det var dengang, socialdemokrater og kommunister i fælles- skab krævede Hartlingregeringen væk og en ny politik. Det var dengang, socialdemokrati- et sagde til arbejderne: I skal sige nej til Hartlings helhedsplaner, fordi de betyder indgreb i dyrtidsreguleringen, fordi de bety- der indgreb i de frie overenskomstforhand- lingen, fordi de betyder nye afgifter, og fordi de ikke tilgodeser ungdommens retfærdige krav om uddannelsesmuligheder, økonomisk støtte og beskæftigelse. Dette pres skabte ustabilitet.

Anker Jørgensens mindretalsregering var valgt på løfterne om at hjælpe arbejderne i deres kamp mod arbejdsgiverne og krisens følger. Man skulle få beskæftigelse, en ret- færdig økonomisk fordeling, indflydelse, større sikkerhed og en demokratisering af det økonomiske liv. Men alle løfterne blev svig- tet. Arbejdsløsheden steg. Profitterne steg, det første år alene med mere end 80 pct. Re- allønnen faldt. Større indflydelse blev til retssager imod tillidsfolk, der søgte at sikre medlemmerne indflydelse på ledelsen af virksomhederne. En demokratisering af det økonomiske liv blev opgivet, ja, endog så meget, at socialdemokratiets eget blålys til et ØD også er opgivet i dag. Derfor voksede kravet om en anden politik. Derfor kørte den tidligere regering fast.

Den nuværende SV-regering har valgt side endnu mere åbenlyst end Hartling og den tidligere mindretalsregering under Anker Jør- gensen, og det vil skærpe modsætningerne; det vil betyde mere ustabilitet.